



Arrest

**nr. 141 937 van 26 maart 2015
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Angolese nationaliteit te zijn, op 25 september 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 augustus 2014 waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. CORNELIS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 15 juni 2012 en op 14 februari 2014 aanvragen in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.2. De gemachtigde van de minister van Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding neemt op 14 augustus 2014 de beslissing waarbij de aanvragen om machtiging tot verblijf onontvankelijk worden verklaard. Deze beslissing, die verzoeker op 28 augustus 2014 ter kennis wordt gebracht, luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op datum van 15.06.2012 en 14.02.2014 werden ingediend door :

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

Een terugkeer naar Angola zou volgens mijnheer zijn fysieke en psychische integriteit in gevaar brengen.

Mijnheer beweert op 18.02.2005 gehuwd te zijn met mevrouw [A.M.N.N.] die volgens mijnheer legaal in België verblijft. Mijnheer verklaart drie kinderen te hebben die eveneens legaal in België verblijven. Hij vraagt met hen gezinshereniging aan. Zijn recht op een familie- en gezinsleven mag niet worden geschonden en hij verwijst naar artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens. Zijn kinderen gaan naar een Belgische school in Brugge. Zijn partner is sinds 07.11.2011 tewerkgesteld bij het OCMW van Brugge. Het is belangrijk dat hij als vader mee kan blijven instaan voor hun opvoeding, zowel financieel, als moreel, als praktisch. Zijn partner kampt met zware depressies en dit zou kunnen uitmonden in suicide. Zijn aanwezigheid is noodzakelijk. Zijn partner huurt een appartement en telt 3 slaapkamers geschikt voor 5 personen. Het middelpunt van hun belangen bevindt zich in België.

Mijnheer wijst er op dat hij reeds lange tijd in België verblijft en duurzaam lokaal verankerd is. Hij is van oordeel dat hij onredelijk lang op een definitieve beslissing inzake zijn asielaanvraag dient te wachten. Hij beweert goed geïntegreerd te zijn. Hij vormt geen gevaar voor de openbare veiligheid en beweert nooit fraude te hebben gepleegd of arglistigheden te hebben gebruikt.

Mijnheer stelt dat hij zich in een prangende situatie bevindt.

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkene de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Indien mijnheer oordeelt dat een terugkeer naar Angola een gevaar zou opleveren voor zijn fysieke en geestelijke gezondheid, is het aan betrokkene om dit concreet aan te tonen en bewijzen aan te brengen die het beweerde ondersteunen. Een zeer algemene verklaring dat zijn lichamelijke en geestelijke integriteit in gevaar zouden worden gebracht indien hij dient terug te keren naar Angola is onvoldoende om aanvaard te kunnen worden als een buitengewone omstandigheid.

Wat mijnheer zijn gezinssituatie betreft, dient er verwezen te worden naar de beslissing 9ter die op 02.10.2013 werd genomen door de dienst 9ter. Deze beslissing werd door mevrouw betekend op datum van 22.10.2013. In de beslissing staat dat de A-kaart waarover mevrouw omwille van medische redenen beschikte, niet langer meer mag worden verlengd. Mevrouw betekende daarbij ook een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten. Ook dit bevel werd betekend door mevrouw op datum van 22.10.2013. Mevrouw verblijft m.a.w. niet langer legaal in België en ontving de instructie om het grondgebied te verlaten. In die zin kan er ook geen sprake zijn van een schending van het artikel 8 van het Europees verdrag ter bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden. Alle betrokkenen verblijven nu illegaal op het Belgische grondgebied en kunnen samen terug keren naar het land van herkomst of naar een land waar ze kunnen verblijven. Ze kunnen daarbij nog steeds rekenen op de hulp van Belgische organisaties om de terugkeer te vergemakkelijken. Betrokkenen kunnen bijvoorbeeld beroep doen op het vrijwillige terugkeerprogramma. Het schoolgaan van de kinderen werd toegestaan om hun ontwikkeling niet te schaden en zo normaal als mogelijk te laten verlopen. De opgedane kennis in de Belgische scholen is niet verloren en kan later nog van toepassing zijn. Indien de ouders een verblijfsmachtiging aanvragen en verkrijgen via de bevoegde Belgische consulaire of diplomatieke post, kan het schoolgaan in België verdergezet worden. De kinderen kunnen eventueel

ook later een studentenvisum aanvragen. Het aanleren van meerdere talen biedt sowieso voordelen. Dat neemt echter niet weg, dat de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging in het land van herkomst dient te gebeuren via de Belgische vertegenwoordiging. Bij deze procedure kunnen ze zich nog steeds laten bijstaan door onder meer hun advocaat.

Mijnheer zijn verblijf werd toegestaan omdat hij een asielaanvraag opstartte, maar deze werd recentelijk afgesloten met een negatieve beslissing: noch de vluchtelingenstatus, nog de subsidiaire bescherming werden hem toegekend (beslissing: 30.05.2014). Mijnheer betekende reeds een bevel om het grondgebied binnen de 30 dagen te verlaten (meer bepaald op datum van 11.06.2014).

Mijnheer wist dat zijn verblijf in België precair was en dat hij het grondgebied dient te verlaten indien hem geen verblijfskaart wordt toegekend op basis van de verklaarde asielelementen.

De elementen van integratie, elementen die wijzen op duurzame lokale verankering,... kunnen voorwerp vormen van een onderzoek uitgevoerd via de Belgische vertegenwoordiging in Angola. Elementen van integratie kunnen op zich niet als buitengewone omstandigheden aanvaard worden, aangezien de elementen van integratie behoren tot de gegrondheid van de aanvraag en bijgevolg in deze fase niet behandeld worden (RvS 9 december 2009, nr. 198.769). Integratie en verblijfsduur naar aanleiding van de opgestarte asielprocedure, tonen op zich niet aan dat mijnheer de aanvraag voor het verkrijgen van een verblijfsmachtiging nu niet meer zou kunnen indienen via de gewone procedure, namelijk via de bevoegde Belgische diplomatieke post. Een goede integratie in België vormt immers geen beletsel tot tijdelijke terugkeer en kan bijgevolg ook niet verantwoorden waarom de aanvraag tot verblijfsmachtiging in België eerder dan in het buitenland wordt ingediend. Mijnheer kan dan ook alle elementen van integratie voorleggen aan deze bevoegde Belgische diplomatieke post.

Gezien alle gezinsleden illegaal in België verblijven, kunnen zij geen beroep doen op de procedure gezinshereniging.

Mijnheer kan met zijn gezin rekenen op volledige begeleiding om hun vrijwillige terugkeer optimaal voor te bereiden. In dat geval bestaat de begeleiding uit een terugkeertraject op maat.

Vrijwillige terugkeer is eerst en vooral een hulpprogramma: de reis wordt georganiseerd vanuit België tot in het land van bestemming en omvat bijstand en vervoerkosten. De terugkeer gebeurt in alle rust en discretie. Via dit programma kan mijnheer en zijn gezin, afhankelijk van hun statuut, ook steun krijgen bij de re-integratie in het land van herkomst. Zij kunnen de re-integratiesteun gebruiken om een zaak op te starten, een woning te huren of gedeeltelijk te renoveren, medische kosten te betalen enz.

In de opvangcentra van Fedasil en het Rode Kruis zijn er terugkeerbegeleiders aanwezig. Ze ondersteunen ook de Lokale Opvang Initiatieven (LOI's). Bovendien heeft Fedasil een permanent terugkeerloket opgericht speciaal bestemd voor personen zonder wettig verblijf.

Daarnaast is een heel netwerk van organisaties - sociale diensten, ngo's, gemeenten, migranten-organisaties- bevoegd om migranten over vrijwillige terugkeer te informeren en hen bij hun beslissing te begeleiden.

Indien mijnheer meer informatie wenst over vrijwillige terugkeer, kan hij ook bellen naar het gratis nummer 0800 32 745 of zich elke werkdag tussen 9u30 en 16u aanbieden aan het terugkeerloket aan de Antwerpsesteenweg 57 in 1000 Brussel."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van 'het beginsel van behoorlijk bestuur'.

Hij verstrekt volgende toelichting bij het middel:

“De enige motivering is dat de aanvraag onontvankelijk is, gezien er geen buitengewone omstandigheden zijn.

[...] Ten onrechte stelt de bestreden beslissing dat het element gezinshereniging niet speelt. Dat Artikel 8 van het EVRM luidt als volgt:

[...]

Het begrip „gezinsleven” in voormeld artikel 8, 1ste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dienen verzoekers te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8, lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRR 228, 29). De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België. Er moet sprake zijn van een effectief beleefde gezinssituatie of van een voldoende hechte relatie tussen de vreemdeling en zijn familie.

In casu verwijst verzoeker naar het feit dat ze een familiale cel vormen met zijn echtgenote en hun drie kinderen. Uit de niet betwiste gegevens blijkt dat de echtgenote tot 22.10.2013 over een immatriculatieattest beschikken en aldus legaal op het grondgebied verblijven. Bij het beoordelen van het al dan niet bestaan van een gezinsleven zal veel belang worden gehecht aan de omstandigheid of de betrokkenen samenleven en aan de duur van de samenwoning, de onderlinge betrokkenheid, zorg en genegenheid, alsook de financiële afhankelijkheid. In de onderhavige zaak wordt niet betwist dat verzoeker van 2011 tot heden samen met hun drie kinderen in België hebben verbleven. Zij verklaren samengewoond in Angola, tot zijn echtgenote vertrok en hij haar achterna kwam en verklaren tevens dat ze ook op heden nog steeds samenwonen. Er zijn geen indicaties terug te vinden in het administratief dossier waaruit zou kunnen afgeleid worden dat dit niet klopt. Verder blijkt uit de stukken van het administratief dossier dat zijn echtgenote gezondheidsproblemen heeft.

Aangezien verzoeker aldus onder het toepassingsgebied van artikel 8 van het EVRM lijkt te vallen dient artikel 8, tweede lid van het EVRM in ogenschouw te worden genomen. Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft (legaliteitstoets), dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij wet is voorzien, met name in artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft (legitimiteitstoets), dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft, nl. de vrijwaring van “s lands openbare orde. De handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is een middel ter vrijwaring van “s lands openbare orde. Volgens een vaststaand principe van internationaal recht komt het immers aan staten toe om de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Tevens moet de inmenging noodzakelijk zijn in een democratische samenleving of anders geformuleerd moet er een proportioneel evenwicht bestaan tussen de inmenging en de ermee nagestreefde doelstelling (de noodzakelijkheids- of proportionaliteitstoets).

Om te bepalen of er inmenging op het recht op gezinsleven heeft plaatsgevonden moet er gekeken worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, of dat het gaat om de weigering van voortgezet verblijf. Gaat het namelijk om een eerste toelating dan is er geen sprake van inmenging en moet er gekeken worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven (EHRM 28 november 1996, nr. 21702/93, Ahmut v. the Netherlands). In casu is er geen sprake van de weigering van een voortgezet verblijf. De beantwoording van de vraag of er dan in casu sprake is van een positieve verplichting leidt tot een belangenafweging.

Aan de hand van de „fair balance”-toets, zal blijken of er sprake is van een positieve verplichting. De „fair balance”-toets is een afweging van belangen in redelijkheid, welke niet mag leiden tot onevenredige hardheid. Deze „fair balance”-toets houdt in, dat er een evenwicht moet zijn tussen het belang van een individu en het belang van de gemeenschap. Per geval moeten de concrete omstandigheden worden bekeken om te kunnen beoordelen of er al dan niet sprake is van een positieve verplichting voor de staat om het recht op gezinsleven te handhaven. Wanneer er wel een positieve verplichting voor de staat is en de staat is deze niet nagekomen, dan is er sprake van een schending van artikel 8 van het EVRM. De staat is dan haar verplichtingen die voortvloeien uit artikel 8 van het EVRM, niet nagekomen. Als na de belangenafweging, de „fair balance”-toets, blijkt dat er geen positieve verplichting voor de

staat is, dan is er geen sprake van schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, nr 9532/81, *Rees v. The United Kingdom*).

In het arrest "*Rodrigues da Silva and Hoogkamer v. The Netherlands*" (EHRM 31 januari 2006, nr. 50435/99) heeft het EHRM geoordeeld dat een lidstaat zich niet mag laten leiden door een excessief formalisme. Factoren welke meespelen in deze belangenafweging zijn de beantwoording van de vraag of het voor verzoekers (on)mogelijk is een familieleven te leiden in het land van oorsprong, het al dan niet absoluut karakter van de verwijdering, de situatie in het land van herkomst, de leeftijd, de afhankelijkheid van de familie, ...

Wat de reële banden met zijn land van herkomst betreft dient de Raad vast te stellen dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoeker voor zijn aankomst in België in Angola woonde, maar aldaar in 2011 vertrok. Zijn echtgenote vertrok reeds in 2010. Niettegenstaande 4 jaar een lange periode is kan evenwel worden aangenomen dat verzoeker, abstractie makend van de gewijzigde situatie in zijn herkomstland sinds zijn vertrek, mogelijks nog banden heeft in het land van herkomst waar hij blijkbaar is opgegroeid. Evenwel kan dit niet gesteld worden van hun kinderen die daar niet zijn opgegroeid of die het land op zeer jonge leeftijd hebben verlaten. Voorts heeft verzoeker in zijn aanvraag verwezen naar de situatie in Angola en de gevaren/problemen die de vluchtelingen in dat land ervaren.

De verwerende partij meent dat de inmenging gerechtvaardigd kan worden door te stellen dat het slechts om een tijdelijke scheiding gaat. Dienaangaande meent verzoeker dat gelet op de situatie in het thuisland van verzoeker, met name de zeer vijandige en niet ongevaarlijke omgeving voor vluchtelingen (hetgeen verzoekers staven met rapporten en rechtspraak), de leeftijd van verzoeker, zijn afhankelijkheid van de andere gezinsleden ten gevolge van hun medische situatie, het niet redelijk lijkt van de verwerende partij om zich te verschuilen achter een tijdelijke verwijdering. De Raad is van oordeel dat de verwerende partij zich in casu heeft laten leiden door een overdreven formalisme en meent dan ook dat de verwerende partij artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft geschonden door aan te nemen dat de ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM geen buitengewone omstandigheid vormt. [...]"

2.2.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 voorzien dat de beslissingen van de besturen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd, dat de motivering de juridische en de feitelijke overwegingen dient te vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat deze motivering afdoende moet zijn.

Deze uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Het begrip "afdoende", zoals vervat in artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk de determinerende motieven aangeeft op basis waarvan deze is genomen. Zo wordt in de bestreden beslissing, onder verwijzing naar artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, vastgesteld dat de door verzoeker aangehaalde elementen geen buitengewone omstandigheden vormen die toelaten te besluiten dat hij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf niet kan indienen via de gewone procedure, namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland. Er wordt tevens toegelicht waarom de door verzoeker aangebrachte gegevens niet worden weerhouden als buitengewone omstandigheden. De Raad stelt vast dat de motivering van de bestreden beslissing pertinent en draagkrachtig is en verzoeker in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens deze beslissing is gegrond, derwijze dat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In zoverre verzoeker nog lijkt aan te geven dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd waar hierin enkel wordt geoordeeld over de door hem in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ingeroepen buitengewone omstandigheden, stelt de Raad vast dat de thans bestreden beslissing enkel een beslissing betreft inzake de ontvankelijkheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf en niet kan worden ingezien op welke grond in casu een ruimere motivering vereist was.

Een schending van de formele motiveringsplicht vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. In de mate dat verzoeker aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met de motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het raam van de toepassing van de bepalingen van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

Artikel 9bis, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven.”

Voormelde bepaling voorziet in een uitzondering op de regel die vervat is in artikel 9 van de Vreemdelingenwet en die bepaalt dat een vreemdeling een machtiging om langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven moet aanvragen bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland. Overeenkomstig artikel 9bis van de Vreemdelingenwet kan een vreemdeling, die over een identiteitsdocument beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde, enkel indien buitengewone omstandigheden dit rechtvaardigen een aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden indienen bij de burgemeester van zijn verblijfplaats in België. Buitengewone omstandigheden, in de zin van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, zijn omstandigheden die het voor een vreemdeling zeer moeilijk of zelfs onmogelijk maken om een beroep te doen op de bevoegde Belgische diplomatieke of consulaire post.

De aanvrager heeft de plicht om klaar en duidelijk te vermelden welke de buitengewone omstandigheden zijn die hem verhinderen zijn verzoek via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland in te dienen (RvS 20 juli 2000, nr. 89.048). Uit zijn uiteenzetting dient duidelijk te blijken waaruit het ingeroepen beletsel precies bestaat.

Deze buitengewone omstandigheden mogen niet worden verward met de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging aan te vragen. De toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

- wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of de aanvrager over een identiteitsbewijs beschikt of vrijgesteld is van deze voorwaarde en of er aanvaardbare buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen;
- wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven; desbetreffend beschikt de bevoegde minister c.q. staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

Vooraleer te onderzoeken of er voldoende grond is om een verblijfsmachtiging toe te kennen, dient de gemachtigde van de bevoegde minister c.q. staatssecretaris na te gaan of de aanvraag wel regelmatig werd ingediend, te weten of de aanvrager beschikt over een identiteitsdocument of vrijgesteld is van deze verplichting en of hij aanvaardbare buitengewone omstandigheden heeft ingeroepen.

Verweerder oordeelde in casu dat de door verzoeker aangebrachte gegevens niet toelieten te besluiten dat hij zijn aanvraag om tot een verblijf gemachtigd te worden niet kon indienen via de, in artikel 9 van de Vreemdelingenwet voorziene, reguliere procedure en dat deze aanvraag daarom onontvankelijk was.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te kunnen gaan met de beoordeling door verweerder dat de door hem ingeroepen schending van artikel 8 van het EVRM indien hij de aanvraag om machtiging tot verblijf via de reguliere procedure dient in te dienen niet kan worden aangenomen. Hij beriep zich in dit verband op zijn gezinsleven met zijn echtgenote en kinderen in België.

In de bestreden beslissing wordt omtrent verzoekers aangevoerde gezinsleven uitvoerig gemotiveerd en meer specifiek gesteld dat de tijdelijke verblijfsmachtiging die aan zijn echtgenote werd toegekend op grond van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet sedert 2 oktober 2013 niet langer werd verlengd, waardoor zij niet langer op wettige wijze in het Rijk verblijft. Verweerder wees erop dat ook de echtgenote thans het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten. Op grond hiervan oordeelde verweerder dat op het ogenblik van het treffen van de bestreden beslissing alle gezinsleden – met name verzoeker, zijn echtgenote en de kinderen – op onwettige wijze op het grondgebied verbleven en de verplichting hadden terug te keren naar hun herkomstland of een ander land waar zij kunnen verblijven. Gelet op deze vaststelling concludeerde verweerder dat indien verzoeker zijn aanvraag dient in te dienen via de reguliere procedure, geen schending voorligt van artikel 8 van het EVRM.

Waar verzoeker in zijn middel uitgaat van een motivering in de bestreden beslissing dat de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd zou zijn omdat hij slechts tijdelijk zou worden gescheiden van zijn gezinsleden, kan de Raad enkel vaststellen dat dit gestelde vreemd is aan de werkelijke motieven in dit verband zoals deze hierboven worden weergegeven.

Daarnaast dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing geenszins wordt betwist dat verzoeker een effectief gezinsleven onderhoudt met zijn echtgenote en kinderen, derwijze dat de uiteenzetting van verzoeker omtrent het bewijs van de gezinsbanden in wezen als overbodig kan worden beschouwd.

Verzoeker betwist niet dat zijn echtgenote thans niet langer over een wettig verblijf in België beschikt. Hij wijst er weliswaar op dat dit tot 22 oktober 2013 wel degelijk het geval was, doch verduidelijkt niet op welke wijze dit element ertoe zou leiden dat het motief in de bestreden beslissing, dat zijn echtgenote op het ogenblik van de totstandkoming ervan niet langer op wettige wijze in het Rijk verblijft, incorrect zou zijn. Ook de Raad kan niet vaststellen dat het gegeven dat zijn echtgenote op het ogenblik van het indienen van de eerste verblijfsaanvraag nog op wettige wijze in het Rijk verbleef enige invloed zou hebben op de wettigheid van de bestreden beslissing. Hierbij dient in het bijzonder te worden verwezen naar de vaste rechtspraak van de Raad van State dat artikel 9bis van de Vreemdelingenwet geen afbreuk doet aan de bevoegdheid van het bestuur om het al dan niet vervuld zijn van de buitengewone omstandigheden te beoordelen op het ogenblik van het nemen van de beslissing (RvS 26 februari 2009, nr. 4069 (c); RvS 7 mei 2013, nr. 223.428).

De Raad wijst er verder op dat verweerder op grond van de vaststelling dat alle gezinsleden op het ogenblik van de totstandkoming van de bestreden beslissing op onwettige wijze op het grondgebied verbleven en het grondgebied dienden te verlaten – waardoor geen scheiding van de gezinsleden dreigt, nu zij gezamenlijk kunnen terugkeren naar het land van herkomst of verblijf alwaar verzoeker de aanvraag om machtiging tot verblijf dient in te dienen – in alle redelijkheid kon oordelen dat het gezinsleven op zich niet verhindert dat de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend via de reguliere procedure. Er blijkt zo immers niet dat de verplichting om de aanvraag via de reguliere procedure in te dienen een scheiding van de gezinsleden tot gevolg heeft, minstens blijkt niet dat deze toerekenbaar is aan verweerder of onder diens verantwoordelijkheid valt. Van de door verzoeker voorziene problemen in geval van een (tijdelijke) scheiding van zijn gezinsleden – zoals de afhankelijkheid van zijn gezinsleden van hem ten gevolge van hun medische situatie – is derhalve, bij gebreke aan een vastgestelde scheiding, geen sprake. Verzoeker bracht in zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ook geen noemenswaardige hinderpalen aan die een verderzetting van het gezinsleven in het land van herkomst of elders onmogelijk, of toch minstens bijzonder moeilijk, zouden maken. In deze situatie, waarin niet blijkt dat de bestreden beslissing een niet-eerbiediging van of inmenging in het gezinsleven tot gevolg heeft, blijkt niet dat een verdere belangenafweging zich opdrong. Verzoekers uiteenzetting dienaangaande is derhalve niet dienstig.

De Raad benadrukt zo ook dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens reeds herhaaldelijk heeft bevestigd dat artikel 8 van het EVRM niet zo kan worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39).

De Raad merkt vervolgens op dat verzoeker in zijn middel zelf aangeeft nog banden te hebben met het land waar hij is opgegroeid. Het is de Raad dan ook niet geheel duidelijk op welke wijze hij dit gegeven zou wensen aan te wenden als omstandigheid die hem verhindert zijn verblijfsaanvraag in zijn herkomstland in te dienen. Waar hij verder stelt dat zijn kinderen niet eenzelfde band met Angola

hebben, gelet op de jonge leeftijd waarop zij dit land hebben verlaten, merkt de Raad op dat de verblijfsaanvraag enkel werd ingediend in naam van verzoeker zelf. De vraag rijst derhalve in welke mate verzoeker zich thans dienstig kan beroepen op elementen die zijn kinderen zouden verhinderen om naar hun herkomstland terug te keren. Het gegeven dat verzoekers echtgenote en kinderen het Rijk dienen te verlaten is op zich geenszins het gevolg van de thans bestreden beslissing. Daarenboven blijkt uit een lezing van verzoekers verblijfsaanvragen ook niet dat hij het gebrek aan reële banden van zijn kinderen met hun herkomstland heeft aangewend als een buitengewone omstandigheid, zodat niet kan worden ingezien op welke wijze verweerder hiermee rekening had moeten houden. De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient immers te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van een beslissing kon beschikken. Het bestuur kon op het moment van het totstandkomen van de bestreden beslissing geen rekening houden elementen die verzoeker thans voor het eerst aanvoert in zijn verzoekschrift. Deze elementen kunnen derhalve niet dienstig worden aangevoerd (RvS 1 september 1999, nr. 81.172, RvS 19 november 2002, nr. 112.681). Ten overvloede merkt de Raad op dat de kinderen respectievelijk op zevenjarige, twaalfjarige en vijftienjarige leeftijd hun herkomstland hebben verlaten, zodat ook wat hen betreft niet zonder meer kan worden gesteld dat zij geen enkele band meer hebben met, of herinneringen aan, dit land. Het is ook in de eerste plaats van belang dat de kinderen niet zullen worden gescheiden van hun ouders, belang dat de bestreden beslissing geenszins in het gedrang brengt. Verzoeker betoogt verder dat de situatie in Angola gevaarlijk zou zijn voor vluchtelingen – hetgeen hij stelt te staven met rapporten en rechtspraak –, doch de bestreden beslissing wijst er net op dat verzoeker een beschermingsstatus in België werd geweigerd en verzoeker ter staving van de buitengewone omstandigheden niet kan volstaan met een zeer algemene verklaring dat zijn integriteit in gevaar zou zijn in zijn land van herkomst. Verweerder benadrukt dat het aan verzoeker toekwam dit gestelde concreet te duiden en bewijzen hiervan aan te brengen, doch dat hij op dit punt in gebreke bleef. Verzoeker toont het onjuist of kennelijk karakter van deze motivering geenszins aan. Zo stelt de Raad ook vast dat verzoeker noch in zijn aanvraag noch bij zijn verzoekschrift rapporten of rechtspraak aanbracht in dit verband. De Raad kan tenslotte ook slechts vaststellen dat verzoeker pas voor het eerst in het thans voorliggende verzoekschrift zijn leeftijd inroep als buitengewone omstandigheid. Dit element is niet opgenomen in zijn aanvragen om machtiging tot verblijf, laat staan dat hij duidde op welke wijze dit gegeven hem verhinderde de aanvraag vanuit het land van herkomst in te dienen. Verweerder kon of diende met dit element dan ook geen rekening te houden in zijn beslissing. Ook thans blijft hij in gebreke te duiden dat dit gegeven van aard is dat het voor hem bijzonder moeilijk is zijn aanvraag via de reguliere procedure in te dienen.

De overige motieven in de bestreden beslissing worden niet betwist.

De uiteenzetting van verzoeker laat niet toe te besluiten dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de appreciatiebevoegdheid waarover verweerder beschikt. Evenmin toont verzoeker aan dat zijn recht op eerbiediging van het privé- of gezinsleven werd miskend of verweerder geen correcte beoordeling maakte in het licht van artikel 8 van het EVRM.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, van artikel 9bis van de Vreemdelingen of van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

2.2.3. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe te vast te stellen dat enig ander beginsel van behoorlijk bestuur miskend werd.

2.2.4. Het enig middel is ongegrond. Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

3. Kosten

Verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend zodat geen standpunt dient te worden ingenomen inzake de kosten van het beroep.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig maart tweeduizend vijftien door:

mevr. I. CORNELIS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

I. CORNELIS